

# ENOH, TÂLHARUL

*Între Enoh și tâlharul de pe cruce, toate nuanțele de păcătoși*

Vineri, 7 iulie 2017 - Gili Cârstea

Despre ambele personaje avem informații sumare. Enoh „a umblat cu Dumnezeu,” iar tâlharul răstignit împreună cu Hristos a umblat în nelegiuire. El însuși recunoaște că pedeapsa capitală prin răstignire este plata corectă pentru umblarea lui. Ei sunt capetele opuse ale unui larg spectru de păcătoși care vor moșteni Noul Pământ.

Raportul istoriei sacre ne spune că Adam și Eva au născut copii după ce au părăsit grădina Eden, adică după ce Slava care locuia în ei i-a părăsit. Au încetat să mai fie părtași de natură divină. Astfel au devenit păcătoși, iar păcătoșii trăiesc în păcat, nicidecum în neprihănire. Primul lor fiu a demonstrat acest lucru pe cea mai dureroasă cale cu putință. Toți copiii lor s-au născut „lipsiți de slava lui Dumnezeu,” după chipul și asemănarea părinților lor. Enoh nu face excepție de la această regulă.

Atunci cum se explică „mutarea” lui la cer, după cei 365 de ani de „umblat cu Dumnezeu?”

Deși nu avem detalii, nu ne este greu să înțelegem că Enoh a avut lungi conversații cu părinții și strămoșii lui despre originea vieții și starea națiunii pe planeta lor. Înțelegea că Adam a pierdut administrația planetei în favoarea îngerilor rebeli și observa cum aceștia ridică familia omenească împotriva lui Dumnezeu. Avea, ca să spunem așa, o înțelegere destul de bună a marii controversă.

Enoh nu era un pustnic, un ascet ca Ilie sau Ioan Botezătorul. Era căsătorit, a născut „fii și fiice,” lucru care ne permite să înțelegem că ducea o viață obișnuită în mijlocul societății vremii lui. Nici nu se născuse miraculos, și nici nu posedea vreo slavă aparte, o aberație genetică prin care să fi fost diferit de ceilalți oameni. Dovada stă chiar în faptul că dintre toți fiii și fiicele lui, un singur nepot a avut curajul să urce în arcă, în ciuda faptului că toată familia știa de mutarea lui la cer. Toți ceilalți au murit în apele potopului.

În ce fel a „umblat” Enoh cu Dumnezeu toți acei ani până la plecarea lui la cer?

Enoh se află printre puținii locuitori ai acestei planete care au iubit neprihănirea și au urât nelegiuirea. El a văzut rana mortală produsă prin despărțirea de natura divină, a înțeles că fără prezența Șekinei în templul inimii

aceasta se degradează până la uciderea lui Dumnezeu. Interesul pentru cauza lui Dumnezeu în marea controversă i-a oferit discernământul necesar să pătrundă taina evlaviei, să aprecieze frumusețea neprihănirii. Și a ales, fără nicio constrângere exterioară, să meargă pe drumul crucii: Urât de oameni, neînțeleș de prieteni, privit cu rezervă de familie. A mers atât de departe cu Dumnezeu pe acest drum, că la un moment dat Domnul a spus: „Prietene, aici suntem mai aproape de casa Mea decât de a ta. Vii cu Mine?”

Nu a fost nicidecum o răsplată pentru moralitate impecabilă sau sfințenie absolută. El doar a practicat cu devotament ceea ce Domnul spunea mai târziu prin Mica: „Să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău” (Mica 6:8).

Și Enoh a umblat smerit, deoarece știa dureros de bine cine este, de unde vine și de ce este capabilă inima lui.

În extrema cealaltă se află tâlharul de pe cruce, unul dintre cei doi răstigniți împreună cu Hristos. De fapt trebuiau să fie trei tâlhari răstigniți, dar poporul lui Dumnezeu a cerut eliberarea lui Baraba. Pentru ei, Hristos era un tâlhar mai periculos.

Acest tâlhar nu a umblat cu Dumnezeu, ca Enoh, chiar dacă știa foarte bine căile Lui pe care le învățase în copilărie și apoi la sinagogă. El a iubit nelegiuirea în cel mai clar și eficient mod cu putință, fără scuze sau remușcări. Toți cei din anturajul lui Baraba se considerau patrioți, insurgenți care să elibereze poporul de asupra imperiului. Nu aveau nicio idee despre realitățile din marea controversă, nici despre caracterul lui Dumnezeu, un miel pe care-l duci la tăiere, care tocmai începuse să se manifeste chiar în mijlocul poporului lor. Pentru ei, patrioții adevărați, Isus din Nazaret era un rabin neputincios și naiv, propovăduitor al unei iubiri slabe, ruptă de realitatea crudă a robiei în care se aflau ca popor.

Aflați în arest în fortul roman Antonia, erau destul de bine informați despre ce se pregătește, cine va fi răstignit și cum s-a reușit eliberarea șefului lor, Baraba. Nu aveau niciun dubiu că Isus din Nazaret este nevinovat.

Dar deciziile sunt luate la nivel înalt, iar cei doi sunt pe cruce, la stânga și la dreapta lui Hristos.

Avem aici doi tâlhari, cât se poate de păcătoși amândoi chiar și după standardele romane. De ce doar unul dintre ei va fi în paradis, pe când celălalt pierdut pentru totdeauna? Amândoi se aflau în fața ultimei șanse, când oricum nu mai aveau ce pierde și nu existau alte constrângeri afară de propria conștiință, dacă mai exista așa ceva.

Ceea ce ne șochează în această clipă dramatică este extrem de fragila frontieră dintre credință și necredință. În timp ce primul Îi cerea lui Isus dovada mesianității Lui, provocându-L să acționeze – „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” – celălalt își recunoștea vinovăția și declara public nevinovăția lui Isus. Era singurul glas lucid în oceanul de batjocură produs de elitele poporului ales.

El spunea cam așa în fața universului spectator, cu Enoh, Moise și Ilie ascultând cu mare atenție: „Recunosc că sunt un tâlhar și îmi merit soarta, dar vreau să știți că sunt de partea voastră în această bătălie, și știu bine că primiți pe oricine dorește să fie vindecat. Cu ultima mea suflare declar că Dumnezeu este nevinovat iar Satana un tâlhar nemernic.”

Imediat a venit răspunsul cerului: „Vei fi cu noi fără nicio îndoială.”

Vă imaginați cumva că Enoh a sărit ca ars când a auzit așa ceva? A început să protesteze, să strige că un asemenea tâlhar irecuperabil nu are ce căuta în împărăția neprihănirii? A început să facă presiuni asupra serafimilor spre a-i convinge că este un act de nedreptate să aduci în cer pe cineva care nu a „umblat cu Dumnezeu” nici măcar câteva luni de zile? Cum rămâne cu „sfințirea este o lucrare de o viață întregă?” S-a jurat pe familia lui că nici nu se va uita la acest tâlhar oricât ar fi veșnicia de lungă?

Toate acestea ar fi fost cât se poate de adevărate și conforme cu realitatea. Dar nu s-a întâmplat. Enoh s-a bucurat la fel de mult ca și familia universală a lui Dumnezeu de acest suflet magnific, trezit la realitate în ultima secundă a vieții lui, realitate pe care savanții lui Israel nici măcar nu o bănuiau.

Aceste două exemple ne ajută să înțelegem că Dumnezeu are o soluție uimitoare pentru rana familiei omenești, o barcă de salvare în care încap și cei cu o moralitate impecabilă, și cei fără niciun fel de moralitate, și toate variațiile posibile între aceste două extreme. Între impecabilul Enoh și depravatul tâlhar de pe cruce se află un întreg spectru de nelegiuți care s-au trezit la timp să înțeleagă faptul elementar că „toți sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” și că revenirea slavei nu este un premiu pentru bună purtare, ci darul fără plată rezultat din sângele Cuiva egal cu legea.

Sigur, miliarde vor pieri, deoarece au refuzat oferta gratuită a lui Dumnezeu, iar aceștia vor fi și ei extrem de diferiți, de la comportament impecabil la ticăloșie absolută. Dar nu despre ei vorbim aici.

Aici vorbim despre cei ce vor moșteni Noul Pământ, iar ei toți au o singură platformă comună: Născuți sub legea păcatului și a morții, adică despărțiți de Dumnezeu.

În acest vast spectru comportamental – de la impecabilul Enoh până la tâlharul fără speranță – fiecare avem locul nostru, dar toți vom fi vindecați după aceeași metodă, fără excepție: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare.”

Calea consacrată duce la o singură poartă: Hristos, adică omenescul unit cu divinul. Nu există nici două căi, nici două porți. Soluția lui Dumnezeu nu este stereo, pe două canale, un canal pentru păcătoși care nu păcătuiesc și altul pentru păcătoși care păcătuiesc. Sfinți sau păcătoși după propria evaluare, toți vom fi aduși la scopul etern al lui Dumnezeu, temelie pe care veșnicia va fi așezată spre a nu mai fi tulburată niciodată.

Din această perspectivă, Enoh a intrat în cer ca ultimul tâlhar. Venea din mijlocul unei rase ridicate împotriva Creatorului ei, la fel de vinovat ca toți ceilalți, la fel de lipsit de speranță ca ei toți. A fost ca un tăciune scos din foc, din mijlocul unei generații criminale, pe pragul sinuciderii globale, aliată cu hoarda demonilor porniți să-L alunge pe Dumnezeu de pe tron. El a știut precis că puntea peste haos este Mielul lui Dumnezeu junghiat, nicidecum performanțele lui spirituale.

Tâlharul de pe cruce va păși peste aceeași punte spre noua împărăție, iar ticăloșia lui profundă nu numai că nu va fi un impediment, dar nici măcar nu va fi băgată în seamă de locuitorii stelelor. Va fi primit și îmbrățișat la fel de cald ca Enoh, ca Iov, ca Daniel, ca toți eroii ultimei generații care vor pune ștreangul de gâtul lui Azazel, deși provin din cea mai degenerată epocă a existenței rasei umane.

Când va răsună glasul îngerului pentru această generație – „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și îmbrăcați-l cu haine de sărbătoare” – toți vom ști foarte bine că provenim dintr-o rasă capabilă și dispusă să-L ucidă pe Dumnezeu:

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre. Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (Eze 36:31.32).